

เรื่อง ดาวน้ขอระเปียบครบ

เรื่องเล่า ของนางสาวรังสิมา อุดมกิจ

เสียงผู้สอนประกาศเรียกเข้าแถวในทุกเช้า ต่อด้วยการเคารพธงชาติ สวดมนต์และกายบริหารในทุก ๆ เช้า ตัวฉันเองยืนคุมแถวเด็กๆ เป็นประจำแทบทุกวัน ถ้าไม่มีกิจต้องไป อย่าแปลกใจคะเพราะฉันเป็นครูสอนเด็กพิเศษ เอ๊ะ..ขอโทษทีคะเรียกผิดต้องเป็น นักวิชาการศึกษาพิเศษ การจัดการเรียนการสอนที่นี้เราผู้สอนต้องดูแลในทุก ๆ เรื่อง ทั้งการฟื้นฟูผู้ช่วยให้มีทักษะทางด้านต่าง ๆ พัฒนาขึ้น การรับฟังปัญหาและช่วยหาทางแก้ไขของผู้ปกครอง ในการเลี้ยงดูบุตรหลาน ตลอดจนประสานงานกับทีมสหวิชาชีพเพื่อเข้ามาช่วยกันช่วยเหลือด้วยอีกทางหนึ่ง แต่ขอพูดถึงการฟื้นฟูในชั้นเรียนเป็นสำคัญก่อนดีกว่า ตัวฉันเองเป็นผู้สอนที่สอนตั้งแต่เด็กโต (อายุ 12-15 ปี) ไปจนถึงเด็กเล็ก (อายุ 6-11 ปี) มาทุกรูปแบบ การสอนเด็กที่ความบกพร่องทางสติปัญญาในชั้นเรียนนั้นจะสอนด้วยการให้เด็กนั่งอยู่กับที่เพียงอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ เพราะจะทำให้เด็กเกิดความเบื่อหน่าย และขี้เกียจ มีเด็กดาวน้คนหนึ่งรูปร่างเล็ก ผอม ผิวพรรณขาว และพฤติกรรมที่ทำบ่อย ๆ ในชั้นเรียน คือ นั่งบนเก้าอี้ไม่ชอบเคลื่อนไหว ย้าย ไปที่อื่น ไม่ชอบร่วมกิจกรรม ทั้งเดินตามจังหวะ ริง หรือออกมาติดบัตรภาพหน้าชั้นเรียน ชอบผลักรเพื่อนที่รูปร่างเล็กกว่า ปาล้างของบ้างในบางเวลา และอีกอย่างที่สำคัญสมาธิในการทำงานทั้งเขียนและระบายสีจะไม่ระเบียบเลย ครั้งแรกที่เจอกันในชั้นเรียน ผู้สอนอย่างฉันกลัว วออยู่ในใจเหมือนกันว่าฉันจะสามารถพัฒนาเด็กคนนี้ได้ไม่เนี่ย จะสอนยังไงดี แล้วเด็กจะร่วมกิจกรรมกับเราไม่น่า แต่เราซึ่งเป็นผู้สอนก็ต้องหาวิธีการสอนที่นำมากระตุ้นให้ได้

อย่างแรกคือ สร้างความคุ้นเคย โดยการจับมือ เรียกชื่อ และพูดคุยกับเด็กบ่อย ๆ ถึงเด็กจะตอบกลับมาเป็นคำพูดไม่ได้ก็ตาม

ข้อที่สอง จัดกิจกรรม ที่นำเสียงเพลงเข้ามาช่วย และกระตุ้นพร้อมกับบังคับให้เด็กได้ เดิน ริง หรือเคลื่อนไหวไปรอบห้องเรียนพร้อมกับเพื่อน ๆ และผู้สอน

ข้อที่สาม ใช้เสียงที่ตั้ง ฟังชัดในการเรียกชื่อพร้อมจับมือทันที เมื่อเห็นเด็กมีท่าหรือกำลังจะผลักรเพื่อนคนข้าง ๆ

ข้อที่สี่ สังเกต สังเกต และสังเกตหาสิ่งที่ชอบและไม่ชอบ เพื่อนำมาเป็นแรงเสริมทางบวกและทางลบในชั้นเรียน อย่าใช้บ่อยและให้นาน ๆ ครั้ง

และสุดท้าย กิจกรรมเหล่านี้ต้องทำเป็นประจำเพราะเด็กจะเกิดความคุ้นเคย จัดกิจกรรมและให้กิจกรรมตลอดเวลา เริ่มชั่วโมงการเรียนด้วยกิจกรรมในชั้นเรียนร่วมกับเพื่อน ถึงจะทำหรือไม่ทำก็ต้องนั่งร่วมกับเพื่อน ๆ ต่อมาเสริมด้วยแบบฝึกหัดในชั้นเรียนอย่างต่อเนื่อง และพัฒนากล้ามเนื้อมัดเล็กด้วยกิจกรรมบนโต๊ะ และให้รางวัลด้วยการฟังเพลงจากวิทยุสลับกับดูคาราโอเกะที่เด็กชอบ

เพียงเท่านั้น ไม่ใช่เพียงเท่านั้นซิคิดอีกทีเพิ่มการสอดส่ายสายตาเสมอไปรอบ ๆ ขณะสอนเสมอแล้วผู้สอนอย่างเราจะไม่พลาดอะไรเลยกับพฤติกรรมทั้งที่ดีและต้องห้ามปลามเสมอ ผลของการใช้ หลาย ๆ วิธีกับเด็กคนนี้ทำให้เด็กเปลี่ยนไปได้อย่างที่ผู้สอนอย่าง เรายืมได้เสมอ เด็กมีสมาธิเพิ่มขึ้น ร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ได้นานขึ้นเคลื่อนไหว

พร้อมเพื่อนและกับผู้สอนได้เป็นอย่างดี ออกมาติดบัตรภาพหน้าชั้นเรียนเสมอ นั่งเขียนเส้นพื้นฐานด้วยตนเองได้
หลายหน้าที่เดียว และนั่งเล่นกับเพื่อน ๆ ได้นานขึ้น